

Călimara

George Topârceanu

Mi-ai dăruit, frumoasă doamnă, o călimară de argint
Cu două guri întunecate, ca două porți de labirint,
Prin care gândurile mele s-or afunda neștiutoare
Și-adesea n-or găsi ieșire din bezna umedă, la soare.
Cu două guri ca de fântână, din care ultimul meu vis,
Scafandru mic, privind cu spaimă spre fundul negrului abis,
Va încerca, zadarnic poate, s-adune înșirată-n salbe
Recolta de mărgăritare a viitoarelor nopți albe.
În călimara asta nouă roiesc ca fluturii imagini
Ce vor cădea cândva, inerte, pe câmpul alb al unei pagini,
Închipuiri neplăsmuite și gânduri negândite încă
Pe care stropul de cerneală le-nchide-n noaptea lui adâncă,
Cuvinte șterse peste-o clipă, fantome de idei defuncte,
O ploaie miniaturală de-accente, virgule și puncte -
Și-acele negre arabescuri pe care-o vagă fantezie
Sau numai mâna mea distrată le zugrăvește pe hârtie.
În ea, tăcute și smerite stau viitoarele regrete,
Alături de bilanțul zilei și de adresa unei fete;
Scrisoarea de condoleanțe pe care, poate, o voi scrie
Unui amic în doliu după vreo rudă care-i încă vie;
O epigramă inedită; figura unui tip ridicol,
Pe care nu-l cunoaștem încă; un titlu mare de articol,
Asupra unei chestii care va fi de actualitate,
Cu siguranță, peste-o lună sau peste-un an și jumătate, -
Și toate cifrele arabe stau, de la 1 pân' la 9,
Amestecate și stupide, în călimara asta nouă...
În cupa ei de întuneric dorm viitorul și prezentul,
Cuvintele prin care, poate, îmi voi începe testamentul;
O poliță abia schițată, un madrigal, o amintire
A unei clipe viitoare, - sau o poemă de iubire
Pe care voi citi-o, poate, atras de noaptea lor bizară
În ochii tăi cei mari și negri ca două guri de călimară....